

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 10Co/242/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214211798  
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214211798.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Zlatice Javorovej a sudcov JUDr. Daši Kontríkovej a JUDr. Martina Holiča v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: T. O., nar. XX. B. XXXX, bytom M. X, XXX XX Z. M., o zaplatenie 502,32 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 25. septembra 2014 č. k. 8C/203/2014-51 takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti veci samej potvrdzuje a v časti trov konania ho mení tak, že žalovanému náhradu trov prvostupňového konania nepriznáva.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 38,64 eur spolu s úrokom z omeškania 9% ročne od 11.6.2011 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol a III. o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 115a ods. 2, § 200ea ods. 1 O.s.p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 52 ods. 1 až 3, § 54 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 103 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov) v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy účastníkov; § 2 ods. 1 písm. a/ a b/, § 23a zákona o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy účastníkov; § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom od 1.5.2014; § 1 ods. 1, § 2 písm. a/ a b/, § 3 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy účastníkov (ďalej len „ZoSÚ“). Vecne dôvodil, že právna predchodkyňa žalobkyne (Slovenská sporiteľňa, a.s.) ako dodávateľ služieb - veriteľ (ktorej predmetom podnikania bolo aj poskytovanie úverov) a žalovaný ako fyzická osoba - občan uzavreli 19.6.2006 písomnú zmluvu o splátkovom úvere, podľa ktorej veriteľ poskytol žalovanému úver v sume 44.000 Sk, splatný do 10.6.2011, každá splatná splátka ako čiastočná splátka sa premlčovala osobitne. Mal za to, že ide o vzťah spotrebiteľský zo spotrebiteľskej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý sa riadi ZoSÚ a O. z. (vrátane zákonnej úpravy o premlčaní). Žalobkyňa (ktorej bola pohľadávka z predmetnej zmluvy postúpená na základe zmluvy o postúpení z 27.9.2012) podala žalobu 4.6.2014, tvrdiac, že platí 4 ročná lehota na premlčanie v zmysle zákonných ustanovení Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „Obch.z.“), odvolávajúc sa na uznesenie uvedené v žalobe (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.3.2013 sp. zn. 6MCdo 4/2012), s čím sa súd prvého stupňa nestotožnil, majúc s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19.6.2013 č. k. I.ÚS 402/2013 - 10 za to, že platí právna úprava O. z., a má sa aplikovať aj zákonná úprava premlčania podľa ust. O. z., keďže ide o vzťah spotrebiteľský, podliehajúci právnej ochrane podľa

zákonných ustanovení O. z. a to aj z dôvodu, že je to pre spotrebiteľa úprava priaznivejšia, pretože lehota na premlčanie je kratšia ako podľa zákonnej úpravy Obch. z.. Uzavrel, že ak lehota na plnenie začala plynúť dňom 10.6.2011, trojročná lehota potom uplynula dňa 10.6.2014, žaloba bola podaná 4.6.2014, z čoho vyplýva, že nepremičaná je len dlžná splátka splatná do 10.6.2011 v sume 38,64 eur, s plnením ktorej sa žalovaný dostal do omeškania a preto je povinný zaplatiť okrem tejto splátky 38,64 eur aj úroky z omeškania z nej, z ktorého dôvodu v tejto časti žalobe vyhovel. Vo zvyšku - ohľadom ostatných splátok zamietol žalobu, teda ju zamietol čo do zaplatenia 463,68 eur (žiadaných 502,32 eur - priznaných 38,64 eur) spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 463,68 eur od 11.6.2011 do zaplatenia a čo do vyčíslených úrokov z omeškania 22,46 eur, a to z dôvodu uplynutia trojročnej premlčacej lehoty, keďže na premlčanie musel podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom od 1.5.2014 prihliadnuť z úradnej povinnosti bez ohľadu na to, či niekto vznesie námietku premlčania alebo nie. Dôvodil, že zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom od 1.5.2014 (ďalej aj „ZOS“) neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia, preto bolo nutné aplikovať jeho ust. § 5b aj na danú vec bez ohľadu, že právny vzťah vznikol pred jeho účinnosťou a bez ohľadu na to, že bol nárok z neho uplatnený taktiež pred jeho účinnosťou. V časti o trovách konania rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 142 ods. 2 O.s.p., čiastočným úspechom oboch účastníkov v konaní a tým, že žalobkyňa mala neúspech v rozsahu väčšom ako úspech.

Proti tomuto rozsudku iba v jeho zamietajúcej časti veci samej podala včas odvolanie iba žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe žalobkyne aj v takejto časti, alternatívne navrhla zrušenie rozsudku v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu. S poukazom na § 387 ods. 1, § 392 ods. 2 a § 397 Obch. z. bola názoru, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia O. z. týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obch. z. (v zmysle ktorých jej nárok nie je premlčaný), keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Predmetná úverová zmluva bola uzavretá 19.6.2006, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ust. § 52 až 54 O. z. len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti O. z., ako aj na zmluvu podľa § 55 O. z., zmluva o úvere však bola upravená v Obch. z., v dôsledku čoho sa na účastníkov zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ust. § 879f ods. 3 O. z.. Novelizovaným ust. § 52 ods. 1 O. z. sa nespravujú nároky vzniknuté pred 1.1.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 1.1.2008. Pokiaľ pred dňom 1.1.2008 bola uzatvorená zmluva o úvere, kde bol dlžník spotrebiteľom, tak, ako v danom prípade, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 1.1.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa ust. § 52 až 54 O. z., právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 1.1.2008 sa spravujú ust. Obch. z. bez ohľadu na povahu účastníkov. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 3/2011 z 28.4.2011, 6MCdo 4/2012 z 27.3.2013, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 15Co/132/2013 z 21.11.2013, rozhodnutie rovnakého súdu z 30.10.2013 sp. zn. 15Co/28/2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 20.2.2014 sp. zn. 9Co/138/2013, na ktoré poukazovala aj počas konania a ktoré súd prvého stupňa nerešpektoval. Žalobkyni vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd po zistení, že odvolanie podala včas účastníčka konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok v napadnutej časti v medziach odvolania žalobkyne (§ 212 ods. 1 O. s. p.) v spojení so závislým výrokom o trovách konania (§ 212 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p.. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa a vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s tvrdeniami žalobkyne v odvolaní, odvolací súd dopĺňa ďalšie dôvody.

Súd prvého stupňa správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňa definičné znaky označujúce jej subjekty a to spotrebiteľa (osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci

predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) a dodávateľa (ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti), aj podľa právneho poriadku platného v čase jej uzavretia (§ 52 ods. 2, 3 O. z. v znení účinnom do 31.12.2007). Podľa ZoSÚ (§ 2 ods. 1 písm. a/) má tiež charakter spotrebiteľského úveru dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tento právny vzťah možno podriaďiť aj pod režim ustanovení zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších zmien a doplnení, platného v čase uzavretia zmluvy, keďže v zmysle jeho ustanovenia § 23a ods. 1 sú spotrebiteľskými zmluvami aj zmluvy uzavreté podľa Obch. z. (okrem zmlúv podľa O. z. i všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje).

Úprava spotrebiteľskej zmluvy potom tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O. z. (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou) bolo potrebné pri výklade definície nachádzajúcej sa v ustanovení § 52 O. z. a ustanoveniach zákona o ochrane spotrebiteľa (v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy) vychádzať z rozšíreného výkladu definície spotrebiteľskej zmluvy, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, t. j. kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu každú zmluvu, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Bolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach, aj definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, keďže žalobkyňa sa domáha svojho nároku voči žalovanému, ktorý je spotrebiteľom.

Z uvedeného potom možno vyvodiť záver, že prípadná nedôslednosť pôvodnej právnej úpravy O. z. (účinnnej do 31.12.2007) nemôže mať za následok nemožnosť spotrebiteľa (vo vzťahu k uplatňovaným nárokom voči nemu zo zmlúv uzavretých do 31.12.2007), reálne sa domáčať práv priznaných normami na ochranu spotrebiteľa (§ 52 - § 54 O. z.). Až novelizované znenie ustanovenia § 52 ods. 1 O. z. predstavuje správne transponovanú definíciu spotrebiteľskej zmluvy (ktorou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom).

Obdobný uvedenému je prípad novelizácie ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia O. z., ktoré už normatívne vyriešilo prednostnú aplikáciu O. z. pred ustanoveniami Obch. z. (na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ). Podľa záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 12/2014 z 21. apríla 2015 novelizované znenie ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia O. z. (účinné od 1. mája 2014) sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Je potrebné zdôrazniť, že súdna prax vyšších súdov, zohľadňujúca nadradenosť komunitárneho práva, ako rozhodujúceho súboru právnych noriem pri výklade národného práva v súvislosti s konaním, v ktorom sa uplatňuje právo proti spotrebiteľovi, ustálila aj do uvedenej doby prednostnú aplikáciu ustanovení O. z. (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/126/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/716/2014). Námietačka žalobkyne o nutnosti favorizovať Obch. z. neobstojí, pretože všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľa platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, a teda platili a platia aj vo vzťahu k úverom ako

tzv. obchodnoprávnym vzťahom (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/95/2010 z 27. januára 2011).

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ), bolo potrebné na daný prípad aplikovať občianskoprávnu úpravu premlčania, ktorá vzhľadom na dĺžku premlčacej doby, je pre žalovaného ako spotrebiteľa priaznivejšia (v porovnaní so štvorročnou premlčacou lehotou podľa Obch. z.). Nič na tom nemení skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a žalovaným je tzv. absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obch. z. bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý môže byť prítomný tak v občianskoprávných ako aj obchodnoprávných vzťahoch. Nemožno opomenúť ani ustanovenie § 54 ods. 1 O. z. podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, a preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy (uvedené už odznelo v rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co/716/2014-63 zo 16. decembra 2014). Pravidlo prednostnej aplikácie ustanovení O. z., ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, bolo odobrené aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 z 19. júna 2013 konštatoval, že prednostným uplatnením O. z. na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obch. z. nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

Odvolací súd sa rovnako stotožnil s aplikáciou ustanovenia § 5b ZoOS na súdenú vec, zakotvujúceho povinnosť súdu v každom konaní preskúmať, či nárok uplatňovaný proti spotrebiteľovi nie je premlčaný (prípadne či nie je daná iná zákonná prekážka, ktorá by neumožňovala nárok po práve priznať). Uvedené ustanovenie má procesný charakter a bolo zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. a keďže neobsahuje osobitné prechodné ustanovenie, ktoré by účinky posúvalo na veci rozhodované po účinnosti predmetnej právnej úpravy, je potrebné ho aplikovať na všetky súdené veci v čase rozhodovania (ide o tzv. režim okamžitej aplikovateľnosti, uplatňovanej pri procesných predpisoch). Súd prvého stupňa správne kvalifikoval nárok uplatnený žalobkyňou ako premlčaný (s výnimkou poslednej splátky), aplikujúc hmotnoprávne ustanovenie o všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, keď s výnimkou poslednej splátky, tie zostávajúce boli premlčané, splátky úveru splatné 10. júna 2010, 10. júla 2010, 10. augusta 2010, 10. septembra 2010 a 10. októbra 2010, 10. novembra 2010, 10. decembra 2010, 10. januára 2011, 10. februára 2011, 10. marca 2011, 10. apríla 2011, 10. mája 2011 boli premlčané (premlčacia doba začala plynúť v prípade prvej z uvedených splátok 11. júna 2010 a uplynula 11. júna 2013, pri následnej splátke začala plynúť 11. júla 2010 a uplynula 12. júla 2013, pri následnej splátke začala plynúť 11. augusta 2010 a uplynula 12. augusta 2013, pri následnej splátke začala plynúť 11. septembra 2010 a uplynula 11. septembra 2013, pri následnej splátke začala plynúť 11. októbra 2010 a uplynula 11. októbra 2013, pri následnej splátke začala plynúť 11. novembra 2010 a uplynula 11. novembra 2013, pri následnej splátke začala plynúť 11. decembra 2010 a uplynula 11. decembra 2013, pri následnej splátke začala plynúť 11. januára 2011 a uplynula 13. januára 2014, pri následnej splátke začala plynúť 11. februára 2011 a uplynula 12. februára 2014, pri následnej splátke začala plynúť 11. marca 2011 a uplynula 12. marca 2014, pri následnej splátke začala plynúť 11. apríla 2011 a uplynula 14. apríla 2014, pri následnej splátke začala plynúť 11. mája 2011 a uplynula 12. mája 2014, keďže podľa § 122 ods. 3 O. z. ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň, pričom ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach plynie premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti). Pokiaľ bola žaloba podaná na súde 4.6.2014, správne súd prvého stupňa konštatoval, že ohľadom všetkých splátok s výnimkou tej poslednej, bola podaná po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa O. z. a žalobu preto správne v časti týkajúcej všetkých splátok s výnimkou tej poslednej, aj s príslušenstvom, zamietol.

S poukazom na vyššie uvedené závery, sa odvolací súd nemohol stotožniť s odvolacími námietkami žalobkyne, poukazujúcimi na prednostnú aplikáciu ustanovení Obch. z. aj v prípade spotrebiteľskej zmluvy a s tým spojenú rozhodovaciu činnosť označených súdov. Podľa platného právneho poriadku Slovenskej republiky nie je daná viazanosť právnym názorom vysloveným skorším rozhodnutím súdu rovnakého stupňa, pričom všeobecne záväzný charakter nemajú ani judikáty. V zmysle záverov ústavnoprávnej judikatúry však Ústavný súd akceptuje práve teleologický výklad právnej normy, ako aj interpretačný postup všeobecných súdov, ktorý je spôsobilý v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zisťovaní jej obsahu, účelu a zmyslu (Nález Ústavného súdu

Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 650/2013). Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie je daná tiež povinnosť eurokonformného výkladu národného práva, so zachovávaním nepriameho účinku jednotlivých smerníc (pri naplnení cieľov vysokej ochrany spotrebiteľa garantovaných komunitárnym právom). Aplikáciu občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania v spotrebiteľských zmluvách potvrdila vyššie uvedená rozhodovacia prax súdov, pričom rozhodnutia vyšších súdov označených žalobkyňou v odvolaní (v citovaných častiach) nezohľadňujú nadradenosť komunitárneho práva, primárne ako aj sekundárne pramene práva Európskej únie, vrátane rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie, smerujúce k náležitému vyvažovaniu postavenia spotrebiteľa ako slabšej strany v hmotnoprávných a procesnoprávných vzťahoch (v dôsledku len iluzórnej slobody spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy s dodávateľom a s tým spojenej nerovnováhy zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa). Preto vo svetle eurokonformného výkladu dotknutých právnych noriem nebolo možné sa so žalobkyňou uvádzanými rozhodnutiami na podporu jej tvrdení (v danom prípade) stotožniť. Uvedené sa vzťahuje aj na žalobkyňou citovanú odbornú literatúru.

Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) rovnováhu faktickou. Zahŕňa tiež povinnosť súdu ex offio (z tzv. úradnej povinnosti) preskúmať a prihliadať na neprijateľné podmienky v zmluve. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah, vrátane výberu zmluvného typu (rozsudky SD EÚ C-240/98 až C 244/98 *Oceáno Grupo Editorial a Salvat Editores, C-168/05 Mostaza Claro* ). V kontexte uvedeného bolo potrebné riešiť aj dualizmus právnej úpravy dotknutých inštitútov podľa O. z. a Obch. z.. Najvyšší súd Slovenskej republiky v posudzovanej kauze v konaní sp. zn. 6M Cdo/4/2012 (na ktoré poukazovala žalobkyňa v odvolaní) ani nevyslovil právny názor týkajúci sa favorizácie ustanovení O. z. alebo Obch. z. v prípade spotrebiteľskej zmluvy.

Odvolací súd preto podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti veci samej ako vecne správne potvrdil. V časti o trovách konania ho zmenil podľa § 220 O. s. p., § 142 ods. 3 a § 151 ods.1 O. s. p. tak, že žalovanému, ktorý mal v prvostupňovom konaní neúspech v pomerne nepatrnej časti nepriznal náhradu trov prvostupňového konania, nakoľko tento si žiadne neuplatnil a ani zo spisu sa žiadne jeho trovy nepodávajú.

V odvolacom konaní bol žalovaný plne úspešný a podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Ani tu však žalovaný nepodal návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania a zo spisu vznik trov konania tohto účastníka nevyplýval, preto žalovanému náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.